

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9761/2022
15.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., против тужених Медијска мрежа ДОО Београд, са седиштем у Београду, издавача дневног листа „Српски Телеграф“, ББ, бившег главног и одговорног уредника дневног листа „Српски Телеграф“ и ВВ, одговорног уредника дневног листа „Српски Телеграф“, чији су заједнички пуномоћници Срђан Радовановић и Игор Исаиловић, адвокати из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 71/22 од 17.03.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 71/22 од 17.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 71/22 од 17.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 87/19 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је субјективно преиначење тужбе учињено поднеском пуномоћника тужиле од 07.06.2021. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезани првотужени Медијска мрежа ДОО Београд – Стари Град, као издавач дневног листа „Српски телеграф“, и друготужени ББ да тужилци солидарно на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове исплате и то: због повреде части и угледа износ од 50.000,00 динара, и због повреде права на приватност износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.12.2021. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован већи део тужбеног захтева тужиле од досуђеног ставом другим изреке на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа у односу на прво и друготужене и то за душевни бол због повреде части и угледа и за душевни бол због повреде права на приватност до тражених износа од по 225.000,00 динара, односно за разлику износа од 175.000,00 динара, са законском затезном каматом од 16.12.2021. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом четвртим

изреке, обавезан је трећетужени ВВ, одговорни уредник дневног листа „Српски Телеграф“, да правноснажно пресуду објави без коментара и одлагања, о свом трошку, а најкасније у другом наредном броју новина од дана правноснажности пресуде. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 146.200,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 71/22 од 17.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке тако што је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан трећетужени ВВ, одговорни уредник дневног листа „Српски Телеграф“, да објави без икаквог коментара и одлагања, о свом трошку, увод и изреку првостепене пресуде, најкасније у другом наредном броју дневних новина „Српски Телеграф“ од дана правноснажности пресуде, док је тужбени захтев за објављивање образложења првостепене пресуде одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужиља је дала одговор на ревизију тужених, уз захтев за накнаду трошкова.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана ради уједначавња судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку.

Предмет судске заштите је накнада нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и због повреде права на приватност тужиље објављивањем фотографских записа лика и информације из приватног живота тужиље и објављивање правноснажне пресуде без коментара и без одлагања од стране одговорног уредника дневног листа „Српски Телеграф“, односно медија у којима су објављене фотографски запис лика и информације о приватном животу тужиље, без коментара и без одлагања о његовом трошку, а најкасније у другом наредном броју новина од дана правноснажности пресуде.

Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда у погледу одговорности првотуженог као оснивача, односно издавача дневног листа „Српски Телеграф“ и друготуженог као бившег главног и одговорног уредника дневног листа „Српски Телеграф“ односно медија у којем је објављен фотографски запис лика и информације из приватног живота тужиље (у време објављивања), усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених

судова и ревизијског суда у погледу примењених одредаба чланова 31., 38., 48., 101. и 112. Закона о јавном информисању и медијима. Тужени у образложењу ревизијских навода не указују на спорна правна питања од општег интереса, нити на правна питања у интересу равноправности грађана, већ указује на чињенична и правна питања конкретног спора, због чега нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији. Ревизијом се не указује на другачију судску праксу у истоветној ситуацији у погледу одговорности издавача медија и главног и одговорног уредника медија, предлагањем другачијих судских одлука, при чему правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. ЗПП, која прописује услове за изјављивање ревизије, предвиђено је да се ревизија може изјавити против правноснажне пресуде донете у другом степену (става 1. овог члана) и увек је дозвољена када је то посебним законом прописано (става 2. овог члана). Одредбом става 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Дакле, члан 403. ЗПП регулише општа правила о праву на ревизију, ако другачије није прописано посебним законом. Посебни закон важећи у време објављивања спорног текста, је Закон о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, бр. 83/2014, 58/2015 и 12/2016), који у члану 126. став 1, прописује да је ревизија дозвољена против другостепене пресуде, ако је тужбени захтев одбијен, а да се изјављује у року од 15 дана од дана достављања другостепене пресуде. Према ставу 2. исте законске одредбе, у парници по тужби за накнаду штете, ревизију из става 1. овог члана могу изјавити и тужилац и тужени.

Сходно члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде која по закону не може да се поднесе.

У овој врсти спора изјављивање ревизије ограничено је у односу на другостепене пресуде када је тужбени захтев одбијен. Како се у конкретном случају ревизијом побија другостепена пресуда у усвајајућем делу тужбеног захтева, која има за предмет утврђење да је објављивањем фотографских записа лика и информација из приватног живота тужиоцу повређени част и углед тужиље и право на приватост, са захтевом да се уклоне исте информације и забрани њихово поновно објављивање, ревизија по посебном закону није дозвољена, сходно члану 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима.

Тужбом поднетом 18.02.2019. године тужила је тражила да се тужени солидарно обавезу да јој накнаде нематеријалну штету због претрпљених душевних бола због повреде части и угледа и повреде права на приватност. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 100.000,00 динара.

Како се дозвољеност ревизије у односу на предметно новчано потраживање испитује према општем правилу садржаном у члану 403. став 3. ЗПП и зависи од вредности предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде која у конкретном случају очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужених није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен као неоснован јер нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић